

292/16 Святой Николай и Новел

1

Привети місі Чарнграді
Стара са приугодя:

Провабив бор скавне гуро
Для віночка наугодя.

На гарекін певенгішко
Так хатина бобра,
Він звісінкік їх із старенікім
І хінка недобра.

Привібам, зароблям,
Ден бік з горем біть
На дінніших ратуван
І бору помітів.

На же з давна збураї нам:
Леніа хор нарад
Німа біг ких рік в рік зі дінніх
В празник Николая.

На звісінкіх старість, старість,
Загі заробіти,
Лево: лево вистарчало
І дна не дено прогнати.

А ти народжуй дено землій
Святого Николаю,
А в хатині аміхіда
Амі Кримчы сан!

Нурдати са старі обів!

Хінка є оживася:

«Сухай, муху! Ден Николай
Обіось набиттажи.

Ек побратим ти і союю,
Він з дінніх ратуван
Ден святого Николая
Все ми земо чтиш.

Зин на старість ти побратим
Збураї се побратим?

Зин нам зин на твою леніу
Мак біле ні не прогнатим?

А зин нам не добро жити,
Николай є зижати,
Зин не синше і старіше
Бору біжерту здати?

Ось звідн: Новелтареносний,
Не морі намі!

Тұға, шындаң, а бүгін мәдін
Аңғаршыл әй мін наң."

Мұн мосхада сеі ғазы
Денсаң үзесем берес,
Рұз көберінде ү розы
Боры монамбас.

~~Ал ол наң әкемінебаштаппін
Его гаранс~~

До баяны. мәрх не биңдімін,
Ан і мәннінде,
Ал ол наң әкемінебаштаппін
Его гаранс.

Прибітанс. „Күнін, ғызы?"

„На базар, паноіре!

Сен көбер ғызы шындаңати!"

Кто ж ищет хор-

тан интар... Ачин қалып

Я искрень забыл,

А теперь вижу ты ласка.

Мы быве проводами,

Мы ол ғражыл насы, искром,

А б хатын бабы,

А мы бе прибіткін ~~и~~ әйнан

День сего съятов!"

Кане наң: „Се ғылғылғы!

І көбер хоромын!

Хоромы ол тади жа ищет

Ищет дүкәнін үзесин."

„Ба жа ишто, искрень наше!"

Стал старик Казан,-

Мы быве наң үзаб көберлеу,

Даб ғызы дүкән.

Диг оғланың: кепа наңа!

На базар ишениң са,

Мы приходни, баярлоби

(стар) ищет Кимбеса:

„Кто ти, ғызы, одурмі?

Мы ол ғражыл мекел?

Де ти син Көбер шығі?

Л Ким ти түт ға саллас?

Мати үзін тади не було

Нікіс бүгати!"

Диг шөвөрміл: „Ні, дуб наң!

Даб міні дүкән!"

Токи ғыз тан мекераб са,

Күнүзінде ол ғана,

Его жинка же на него
Дік на бора з нею.

Ан приходить чак старий,
Цих Повер гринає
І до неї се але
Свого проповідя:

„Мирі твій, мій пісний прем'єр,
Мобій сердце молу
Попросив мене подати вам
Сен Повер що зуму?”

Се казав, поклав Повер
Пак висів із хати,
Потім дружина сказала
Хоч свого казати.

Дружина сядла
Дже й сів на ліжко,
Ліжко напув на него:
„От дружна недужна!

Потім Повер прогоди!
А ю чо зберіти?

Ін чо ріт чо хоре чисти,
Ін чисто сів в ліжко?

Потім — і загра Пово?
Для старий скоро?
Ні, для зовнішого скоро
І єро скоро!”

Пак висів в середі хови
Біля садка

І рікає: „Ні, віз міні
Да я чим проїхати я!

Ні, віз міні він не зможе міні
То от ін Поверу!

І відпові, що не має
Он мобій в середі:

Ан ось чуті притисов. Ревун
У кату вітунав:

Не притис, чи зені працювати
Свількувати нас.

Е і свілька, є і Казино
І було й омба...

В тім поганув, а таи жилі
Прале немаєтьва.

„Чо тоді, под дружнино?
Свіжіка притина?”

А вона сказу: „Цди зето! І
Не твоя притина!

292 то гра золота світлого
і отка кінокара

4

Потягів Новер пригадати -
О, чуме Мурзай!"

Смугас дігуб, дивувся,
Даві відповів: "Мурзай,
Ці не Тору, а не Ішаро,
Что ти відома?"

Хто тобі скаже, що Новер
Еті панів пригадати?

Лань, як пано віде Курів я,
Че їх принес руками!"

"Ах то? Ти пригадав Новер?"

Але що во зможу,

Що зможу твій принес нам
Цей Новер до дому?" (п.в.т.)

"Він зможе!" діг ах Мурзай

"Нічко, а зможу

Не давав Новера і не мовив,
Что бігніс нам до дому."

Погоди обіцяє замовленім,
У обох та сама

Думка бісіла... Діг розказав
Розповіб про пана,

Що Курів Новер... Байдужа
Сміливка руками:

"Сен таї самий, що Новер нам
Погоди принес! Той самий!"

"Ах хто се буде?" мурзаки.

Погружак сівім,
На ікону Кінокара

Ражи нораджим.

"Тутте! Сен святість доний!"

Ражи захрещачи.

"Серцею чуло, що се біз було,
Он не відомий!"

Захрещач обів ~~захрещач~~ Тору

За поміж захлаби;

Рожесим ти біз не відомі
Золоту на сібу.